

tage Hensyn til Antallet af Personer, til hvis Ansættelse i Plads den paagældende har tilbudt eller ydet sin Mellekomst. Bøderne tilfalder Statskassen.

§ 2.

Stk. 1. Det er forbudt uden Bevilling, for Betaling, hvad enten den udredes direkte eller indirekte, at tilbyde eller yde sin Mellekomst ved Anvisning eller paa anden Maade, ved Fremskaffelse af Arbejdskraft til midlertidig Hjælp ved enhver Art af Husgerning. Kun en Person, hvem en saadan Bevilling er meddelt, har Ret til at betegne sin Virksomhed som Husgerningskontor. Bevilling kan ikke meddeles til at drive saadan Virksomhed i Kommuner, hvor der findes et offentligt Arbejdsanvisningskontor, eller hvorfra der er let Adgang til at benytte et i en anden Kommune beliggende offentligt Arbejdsanvisningskontor.

Stk. 2. Bevilling til at have Husgerningskontor meddeles af Arbejdsdirektøren. Den kan gives for et begrænset Aaremaal. De nærmere Regler angaaende Betingelserne for Bevillingers Meddelelse, om Husgerningskontorers Samarbejde med den offentlige Arbejdsanvisning og om Kontrol med Kontorerens Virksomhed fastsættes af Socialministeren efter Indstilling af Direktøren. Bevillingen kan tilbagekaldes, naar det skønnes, at Kontorets Indehaver væsentlig tilsidesætter de for Virksomheden givne Forskrifter.

Stk. 3. Overtrædelse af Bestemmelserne i Stk. 1, 1. og 2. Punktum, straffes som i § 1, Stk. 6 anført.

§ 3.

Der kan ikke meddeles ny Bevilling til som Fæstemand at drive Fæstevirksomhed i Henhold til Lov af 1. April 1891 om Fæstevirksomhedens Ordning. Der kan heller ikke gives Tilladelse til Overtagelse af Fæstebevillinger, som er blevet ledige ved Indehaverens Død eller ved Ophævelse af Virksomheden.

§ 4.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1934.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I de af Socialministeren i Rigsdags-samlingerne 1929—30, 1930—31 og 1931—32 fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. var foreslaaet forskellige Bestemmelser, der tog Sigte paa at regulere den private Arbejdsanvisning, dels gennem Forbud mod visse private Engageringskontorer, dels ved Kontrolbestemmelser for den private Arbejdsanvisningsvirksomhed, der efter Forslaget skulde være tilladt. Endvidere indeholdt Forslaget Forbud mod private Husgerningskontorer, dog at der ved særlig Bevilling kunde meddeles Tilladelse til Udøvelse af saadan Virksomhed i Kommuner, hvor den

offentlige Arbejdsanvisning ikke vilde være i Stand til at tilfredsstille Trangen til saadan Anvisning. Endelig indeholdt Forslaget Bestemmelser, der tilsigtede efterhaanden at bringe Særordningen for Fæstevirksomhed (Lov af 1. April 1891 om Fæstevirksomhedens Ordning) til Ophør.

Ved Lovforslagets Gennemførelse som et Led i det i Juni Maaned 1932 afsluttede Kriseforlig udgik de heromhandlede Bestemmelser — Forslagets §§ 6—8 — af Forslaget. Af de Udtalelser, som under Forslagets Behandling paa Rigsdagen er fremsat af Oppositionspartiernes Ordførere med Hensyn til Forslagets Bestemmelser angaa-